

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 21

гр. Шумен , 17.03.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН в закрито заседание на седемнадесети март,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Теодора Е. Димитрова

като разгледа докладваното от Теодора Е. Димитрова Гражданско дело №
20213600100119 по описа за 2021 година

Делото е образувано по искова молба на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, чрез председателя С.С.Ц., предявена срещу Т. С. Х., ЕГН *****, Н. Ж. И., ЕГН ***** и „Строй рент груп „ ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С....., представлявано от Т. С. Х., ЕГН *****, имаща за предмет иск по чл.153 от ЗПКОНПИ, за отнемане в полза на държавата на имущество на стойност 1 763 809.93 лева от посочените лица, на основание чл.142, ал.2, т.1, т.5, вр. чл.141, чл.145, чл.147 и чл.151 от ЗПКОНПИ, поради наличие на значително несъответствие между имуществото на лицата по смисъла на чл.107, ал.2, вр. пар.1, т.3 от ДР на ЗПКОНПИ.

На съда е служебно известно, че с определение от 02.04.2019 г. по гр. дело № 704/2017 г. на СГС е отправено преюдициално запитване до СЕС по тълкуване на Директива 2014/42/ЕС и Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС), по което е образувано дело С-319/19. Въпросите, включени в него, са следните: 1. Наказателна, по смисъла на Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 г. за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз, или гражданскоправна е мярката по отнемане на незаконно придобито имущество, ако: А) обявената от националния закон цел на отнемане на имуществото е генералната превенция - предотвратяване на възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него, но без да се поставя като условие за конфискацията извършване на престъпление или друго правонарушение и съществуването на пряка или

косвена връзка между правонарушението и придобитото имущество; В) от отнемане е застрашен не отделен имуществен обект, а (I) цялото имущество на проверяваното лице, (II) имуществени права на третите лица (физически и юридически), придобити, възмездно или безвъзмездно от проверяваното лице и (III) имуществени права на съконтрахентите на проверяваното и третите лица; С) единствено условие за отнемане е въвеждането на необорима презумпция за незаконност на цялото имущество, за което не е установен законен източник (без предварителна регулация на значението на „законен/незаконен източник“); D) преурежда законността на придобитото имущество за всички засегнати лица (проверявано, трети лица и техните съконтрахенти в миналото) с обратна сила за 10 години назад като резултат на недоказване на източници на придобиване на имуществото на проверяваното лице, за чието доказване не е съществувало законно задължение към момента на придобиването на конкретното имуществено право?

2. Следва ли установените в чл. 8 от Директива 2014/42/ЕС минимални стандарти на гарантирани права на собствениците и третите лица да се тълкуват в смисъл, че допускат национално право и съдебна практика, които предвиждат конфискация без наличие на предвидените в член 4, член 5 и член 6 от Директивата предпоставки за конфискация, когато наказателното производство срещу съответното лице е прекратено поради липса на престъпление (потвърдено от съд) или лицето е оправдано поради липса на престъпление?

3. По-специално, следва ли чл. 8 от Директива 2014/42/ЕС да се тълкува в смисъл, че гаранциите, които тази разпоредба предоставя на правата на осъдено лице, чиито имущество подлежи на конфискация, следва да се прилагат и в случай като настоящия в производство, което протича паралелно и независимо от наказателното производство?

4. Следва ли презумпцията за невиновност, закрепена в член 48, параграф 1, изискването за зачитане на правото на защита, установено в чл. 48, параграф 2 от Хартата на основните права на ЕС и принципът на ефективност да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба като тази по главното производство, която:

- създава презумпция за престъпен характер на имущество с неустановен или недоказан произход (чл. 1, ал. 2 ЗОПДНПИ (отм.);
- създава презумпция за наличие на основателно предположение за незаконно придобито имущество (чл.21, ал.2 ЗОПДНПИ отм.);
- размества доказателствената тежест за доказване на произхода на имуществото и средствата за неговото придобиване не само за проверяваното лице, а и за третите лица, които трябва да доказват произход не на своето, а на имуществото на праводателя си, дори когато придобиването е възмездно;
- въвежда „имущественото несъответствие“ като единствено и решаващо доказателство за наличие на незаконно придобито имущество;
- размества доказателствената тежест за всички засегнати лица, а не само за осъденото лице, и то преди и независимо от неговото осъждане;
- допуска прилагането на методика за правно и икономическо проучване и анализ, въз основа на която се установява предположението за незаконен характер на съответното имущество, както и неговата стойност, което предположение е обвързващо за решаващия съдебен орган, без той да може да осъществи пълен съдебен контрол върху съдържането и прилагането на методиката?

5. Следва ли чл. 5 (1) от Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че допуска националният закон да замени разумното предположение (въз основа на събраните по делото и преценени от съда обстоятелства), че имуществото е придобито чрез престъпно поведение, с предположението (презумпцията) за противоправност на източника на забогатяване, която се основава единствено на установено обстоятелство, че забогатяването е над посочена в националния закон стойност (например 75 000 евро в продължение на 10 години)?

6. Следва ли правото на собственост, в качеството му на общ принцип на правото на Европейския съюз, установено в член 17 от Хартата на основните

права на Европейския съюз, да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като тази по главното производство, която:

- въвежда необорима презумпция относно съдържанието и обхвата на незаконно придобитото имущество (чл. 63, ал.2 ЗОПДНПИ отм.);
- въвежда необорима презумпция за недействителност на сделки на придобиване и разпореждане (чл. 65 ЗОПДНПИ отм.) или
- ограничава правата на третите лица, притежаващи или претендиращи самостоятелни права върху имуществото, обект на отнемане чрез процедурата за уведомяването им за делото по реда на чл. 76, ал. 1 ЗОПДНПИ (отм.)?

7. Пораждат ли директен ефект разпоредбите на член 6, параграф 2 и на член 8, параграф 1-10 от Директива 2014/42/ЕС в частта им, в която предвиждат гаранции и предпазни клаузи за засегнатите от конфискацията лица или за добросъвестните трети лица?

Съгласно чл.628 ГПК, съдът е длъжен да отправи запитване до СЕС в случаите, когато тълкуването на разпоредба от правото на ЕС е от значение за правилното решаване на делото. С отправяне на запитването съдът спира производството по делото (чл. 631, ал. 1 изр. 1 ГПК), а след произнасянето на СЕС то се възобновява (чл. 631, ал. 2 ГПК). Решението на СЕС по запитването обаче е задължително не само за съда, който го е отправил, но също така за всички съдилища и учреждения в Република България (чл. 633 ГПК). Това означава, че когато е отправено преюдициално запитване до СЕС от един съд в РБ и пред друг съд се поставят за разрешаване същите въпроси, за които е запитването и, по които е необходимо тълкуване на разпоредби от правото на ЕС, вторият съд трябва да спре производството по делото пред себе си на основание чл. 633 вр. чл. 631, ал. 1 изр. 1 ГПК, като е безпредметно от него да се изисква също да отправи преюдициално запитване, защото СЕС вече е ангажиран с произнасяне по релевантните и за двете дела въпроси.

Като съобрази изложеното и, че правните въпроси, включени в посоченото преюдициално запитване до СЕС са от значение, както за процесуалната допустимост на настоящото исково производство, така и за изхода му, съдът намира, че, на основание чл.631 и чл.633 ГПК производството по делото

следва да бъде спряно до произнасянето на СЕС по визираното преюдициално запитване.

Водим от горното, и на основание чл.633 от ГПК, вр. с чл.631, ал.1, изр. 1-во от ГПК,

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА производството по гр.д. № 119/2021 г. по описа на Окръжен съд – Шумен до произнасянето на Съда на Европейския съюз по преюдициалното запитване, отправено с определение от 02.04.2019 г. по гр. дело №704/2017 г. на Софийския градски съд, по което е образувано дело С-319/19.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

След отпадане на основанието за спиране, делото да се докладва за продължаване на съдопроизводствените действия.

Съдия при Окръжен съд – Шумен: _____